

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 35/2014-53

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka a zo sudcov Marianny Mochnáčovej a Milana Ľalíka prerokoval sťažnosť S. S., zastúpeného AS Legal s. r. o., Hlučínska 1/11, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Milana Šulvu, a tiež advokátskou kanceláriou Geško, Hulín a partneri s. r. o., Ľubinská 3, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Richarda Hulína, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1, 2 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Špecializovaného trestného súdu z 3. septembra 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 27/2013 a postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. septembra 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tost 29/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti S. S. **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. I. ÚS 35/2014-15 z 22. januára 2014 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť S. S. (ďalej len „sťažovateľ“) pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1, 2 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) sp. zn. Tp 27/2013 z 3. septembra 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie špecializovaného trestného súdu“) a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tost 29/2013 z 19. septembra 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže sťažovateľ aj všeobecné súdy vyslovili súhlas, aby sa upustilo od ústneho pojednávania.

Zo sťažnosti a z predloženého spisu vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené trestné stíhanie pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a pre zločin podplácania podľa § 333 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Sťažovateľ je v tejto trestnej veci na základe uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 14/2013 z 23. apríla 2013 od toho istého dňa vo väzbe z dôvodov § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku.

Sťažovateľ podal 31. júla 2013 žiadosť o prepustenie z väzby. O jeho žiadosti rozhodol špecializovaný trestný súd napadnutým uznesením z 3. septembra 2013 tak, že ju zamietol. O sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu z 3. septembra 2013 rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením z 19. septembra 2013 tak, že sťažnosť sťažovateľa i sťažnosť prokurátora zamietol a písomný sľub sťažovateľa neprijal. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľovi doručené 2. októbra 2013. Z toho vyplýva, že všeobecné súdy opakovane posudzovali otázku ponechania vo väzbe celkom 62 dní, čo podľa sťažovateľa nezodpovedá požiadavkám na neodkladnosť a urýchlenosť rozhodovania o väzbe.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy namieta, že napadnuté uznesenia špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu sú v rozpore s obsahom spisu, a tiež to, že neobsahujú žiadne konkrétne dôvody opodstatňujúce jeho ponechanie vo väzbe. Napadnuté uznesenia podľa názoru sťažovateľa nedávajú odpoveď na otázku, z akých dôkazov majú vyplývať skutočnosti, ktoré majú byť dôvodom na obavu z jeho kolúzneho konania a pokračovania v trestnej činnosti. Sťažovateľ ďalej namieta, že dôkazy uvedené v napadnutom uznesení najvyššieho súdu sú v rozpore so zistenými skutkovými okolnosťami, resp. neobsahujú skutočnosti, na ktoré sa odvoláva najvyšší súd pri odôvodnení väzby.

Najvyšší súd vo svojom vyjadrení z 12. marca 2014 k tomuto bodu sťažnosti uviedol, že pri svojom rozhodovaní vo veci vychádzal z dôkazov procesne zadokumentovaných vo vyšetrovacom spise. Ďalej uviedol, že sťažovateľ vyslovuje odlišný názor na hodnotenie dôkazov, avšak odlišný záver najvyššieho súdu o riešenej procesnej otázke od predstavy obvineného nie je porušením jeho práva na obhajobu ani práva na spravodlivý proces. Najvyšší súd tvrdí, že v jeho rozhodnutí je uvedené, ktoré svedecké výpovede ho viedli k záveru o dôvodnosti obavy, že obvinený bude pôsobiť na svedkov alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie a obavy z pokračovania v trestnej činnosti.

Sťažovateľ v tejto súvislosti ďalej namieta, že svedok, na základe ktorého výpovede bol sťažovateľ ponechaný vo väzbe, v trestnom konaní vedenom proti nemu vôbec nevypovedal. Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd založil svoje rozhodnutie na výpovedi ďalších dvoch svedkov, ktorí mali vyjadriť obavu z konania sťažovateľa. Podľa názoru sťažovateľa takúto obavu pri svojich výsluchoch nevyjadrili. Sťažovateľ tiež namieta, že tvrdenie najvyššieho súdu, že svedkovia vypovedali o zastrašovaní vo firme sťažovateľom, je taktiež v rozpore s obsahom spisu.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti tiež uviedol, že napadnuté uznesenie špecializovaného trestného súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu trpia nedostatkom odôvodnenia. Najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa neformuloval ani jeden konkrétny dôkaz, na základe ktorého by bolo možné vysloviť obavu z pokračovania v trestnej činnosti. Podobným nedostatkami trpia aj napadnuté uznesenie špecializovaného trestného súdu.

Ďalšiu časť sťažnosti tvoria tvrdenia sťažovateľa o tom, že v konaní pred všeobecnými súdmi bolo porušené jeho právo na obhajobu, zásada kontradiktórnosti a zásada rovnosti zbraní, pretože mu bol odopretý prístup k spisu, obhajobe nebola umožnená účasť na úkonoch v konaní a taktiež jej nebolo umožnené vykonať dôkazy v prospech sťažovateľa. K tomuto bodu sťažovateľ dodáva, že v čase rozhodovania o prepustení z väzby nemala obhajoba k dispozícii kompletný očíslovaný vyšetrovací spis, a preto sa nemohla vyjadriť k vykonaným dôkazom a uvádzať skutočnosti v jeho prospech. Sťažovateľ tiež tvrdí, že orgány činné v trestnom konaní odmietali dôkazy navrhované obhajobou.

Napokon sťažovateľ namietal zaujatosť sudcu, ktorý vo veci rozhodoval a porušenie svojho práva na nestranný súd. Sťažovateľ poukazuje na články uverejnené na internete, v ktorých sa mal ním namietaný sudca o sťažovateľovi vyjadriť v intenciách, „čo je zač“, resp. podľa názoru sťažovateľa ho namietaný sudca považuje za „špinu“. Sťažovateľ sa o tom, že o jeho väzbe rozhodoval namietaný sudca, dozvedel až z doručeného rozhodnutia.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že postupom a uznesením špecializovaného trestného súdu z 3. septembra 2013 a postupom a uznesením najvyššieho súdu z 19. septembra 2013 došlo k porušeniu ním označených práv, zrušil uvedené uznesenia, prikázal sťažovateľa neodkladne prepustiť z väzby na slobodu a priznal mu finančné zadost'učinenie v sume 5 000 eur a náhradu trov konania.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 124 ústavy ústavným orgánom ochrany ústavnosti a túto svoju právomoc vykonáva okrem iného tým, že v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Tomu korešponduje ustanovenie § 49 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ak ústavná sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu vydanému v súdnom konaní, nie je samo osebe významné, či je namietaná jeho vecná nesprávnosť. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov a nie je ani oprávnený na inštančný prieskum ich rozhodnutí. Jeho právomoc je založená výlučne na prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávnych princípov, t. j. či v konaní (rozhodnutím v ňom vydaným) neboli dotknuté predpismi ústavného poriadku chránené práva alebo slobody jeho účastníka, či konanie bolo vedené v súlade s ústavnými princípmi a či možno konanie ako celok považovať za spravodlivé.

V danej veci ide vzhľadom na obsah ústavnej sťažnosti o to, či podaný výklad a aplikácia trestnoprávnych ustanovení upravujúcich rozhodovanie o obmedzení sťažovateľovej slobody, menovite rozhodovanie o ponechaní vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku, nezakladá neprijateľné ústavnoprávne

konzekvencie, t. j. či nepredstavuje neprípustný zásah do právneho postavenia sťažovateľa v tej rovine, v ktorej je poskytovaná ochrana ústavnoprávnymi predpismi, hlavne dohovorom a ústavou vrátane práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces). Pritom platí, že výklad a aplikácia predpisov všeobecného práva je protiústavná, ak neprípustne postihuje niektoré zo základných práv sťažovateľa, prípadne opomína možný výklad iný, ústavne konformný, alebo je výrazom zjavného a neodôvodneného vybočenia zo štandardov výkladu, ktorý je v súdnej praxi rešpektovaný, resp. je v rozpore so všeobecne uznávanými zásadami spravodlivosti.

Hoci, ako už bol povedané, kategória „správnosti“ sama osebe nie je referenčným kritériom ústavnoprávneho prieskumu, požiadavka rešpektu k princípom zakotveným v čl. 17 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru je tu úzko spätá s dodržiavaním pravidiel, ktoré sú práve na ich ochranu ustanovené v ustanoveniach Trestného poriadku. Kasačná právomoc ústavného súdu sa môže uplatniť až vtedy, ak boli v konaní porušené procesné princípy, či ak sú závery všeobecných súdov v extrémnom rozpore so zisteným skutkovým stavom.

Po posúdení ústavnej sťažnosti a po preskúmaní napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov optikou už uvedených zásad dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť sťažovateľa nie je dôvodná.

Všeobecne platí, že posúdiť konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu so zreteľom na urobené skutkové zistenia patrí všeobecným súdom, čo je výrazom ich nezávislého súdneho rozhodovania (čl. 144 ods. 1 ústavy), a to isté platí, aj čo sa týka hodnotenia týchto zistení pre potreby ich podradenia pod ustanovenia § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Dôvodom zásahu ústavného súdu je však už stav, keď sú príslušnými súdmi (orgánmi verejnej moci) prijaté právne závery výrazom zjavného faktického omylu či excesu logického (vnútorného rozporu), a tým vybočujú zo zásad spravodlivého procesu. Len vtedy možno zastávať názor, že z ústavnoprávnej roviny bol dosiahnutý problém, lebo také závery ignorujú predvídateľné štandardy judikatúry a zakladajú stav neprípustnej svojvôle, resp. ľubovôle.

Ústavný súd v úvode pripomína, že väzba predstavuje najzávažnejší zásah do osobnej slobody obvineného, ktorý je prípustný podľa čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru.

Väzba nie je trestom, ale je výlučne procesným opatrením, ktorého účelom je dočasne zaistiť osobu obvinenú z trestného činu pre potreby prebiehajúceho trestného konania obmedzením jej osobnej slobody. Väzba nemá sankčný charakter ani výchovné poslanie.

Pri väzbe sa má podávať reštriktívna interpretácia jej dôvodov, pretože väzba má závažné negatívne, sociálne a psychologické dôsledky. Väzba izoluje obvineného od jeho rodinného a sociálneho prostredia a môže slúžiť ako prostriedok nátlaku na obvineného. Z toho plynie tiež požiadavka prísnej proporcionality vo vzťahu ku sledovanému cieľu.

Väzba musí byť chápaná ako výnimočný prostriedok zaistenia obvineného na účely trestného konania v prípade zistenia skutočností ustanovených zákonom, ktoré odôvodňujú nevyhnutnosť jeho použitia v záujme včasného a náležitého objasnenia trestných činov a spravodlivého postihu ich páchatel'ov. Výnimočnosti tohto prostriedku musí zodpovedať aj jeho čas použitia tak, aby väzba nepresiahla v konkrétnom prípade s ohľadom na jeho okolnosti nevyhnutnú dobu (II. ÚS 55/98).

Aby bol zaistený rešpekt a ochrana základného práva na osobnú slobodu, musí byť braný zreteľ na tzv. doktrínu zosilnených dôvodov na trvanie väzby, inak nemožno pokračujúce obmedzovanie osobnej slobody, hoci k uvaleniu väzby mohlo dôjsť na základe dôvodného podozrenia, aprobovať. Inak povedané, trvanie podozrenia je podmienkou sine qua non pre zákonnosť pokračovania väzby, ale po určitej dobe samo osebe už nestačí. V takých prípadoch musí súd zistiť, či existujú iné relevantné a dostačujúce dôvody predložené orgánmi činnými v trestnom konaní, ktoré by ospravedlnili toto pokračujúce obmedzenie slobody [pozri napríklad rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) zo 7. 4. 2005 vo veci Rokhlina proti Rusku].

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením špecializovaného trestného súdu s výnimkou práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby

Pri prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné sudy.

Vzhľadom na to, že na preskúmanie postupu a uznesenia špecializovaného trestného súdu bol v prvom rade povolaný najvyšší (druhostupňový) súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmavať rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto veci, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09, III. ÚS 165/13).

K namietanému porušeniu sťažovateľovho práva na urýchlené rozhodovanie o zákonnosti väzby postupom špecializovaného trestného súdu a postupom najvyššieho súdu

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal, že rozhodovanie o jeho žiadosti o prepustenie trvalo neprimerane dlhý čas.

Ústavný súd v prípadoch, v ktorých sa zaoberal požiadavkou neodkladnosti a urýchlenia rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby, judikoval, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenia posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú týmto požiadavkám (napr. III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že požiadavke, aby súd bezodkladne rozhodol o zákonnosti väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale

na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (napr. III. ÚS 126/05, III. ÚS 216/07, III. ÚS 147/11).

Ústavný súd zistil, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu bola úradu špeciálnej prokuratúry doručená 31. júla 2013 a špecializovanému trestnému súdu bola predložená 14. augusta 2013. Špecializovaný trestný súd o uvedenej žiadosti sťažovateľa rozhodol 3. septembra 2013 tak, že ju zamietol. Uvedené uznesenie špecializovaného trestného súdu bolo 9. septembra 2013 doručené sťažovateľovi i jeho obhajcom. Po podaní sťažnosti sťažovateľa bol spis špecializovaného trestného súdu sp. zn. Tp 27/13 predložený 16. septembra 2013 najvyššiemu súdu, ktorý svojím uznesením z 19. septembra 2013 sťažnosť sťažovateľa zamietol. Spis bol špecializovanému trestnému súdu odoslaný späť 26. septembra 2013 a uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľovi a jeho obhajcom doručené v období od 30. septembra 2013 až 2. októbra 2013.

Z uvedeného vyplýva, že konanie v predmetnej veci od predloženia veci špecializovanému trestnému súdu 14. augusta 2013 do vydania jeho uznesenia trvalo 19 dní a doručenie písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia trvalo 9 dní (spolu 28 dní) a úkony súvisiace s predložením spisu najvyššiemu súdu po podaní sťažnosti boli zrealizované do 4 dní, t. j. že konanie pred špecializovaným trestným súdom v predmetnej veci trvalo spolu 32 dní. Spis v predmetnej veci spolu s doručenými sťažnosťami bol najvyššiemu súdu predložený 16. septembra 2013 a preskúmanie podanej sťažnosti trvalo najvyššiemu súdu 3 dni, doručenie písomného vyhotovenia uvedeného uznesenia najvyššieho súdu trvalo 11 dní, t. j. že konanie v predmetnej veci pred najvyšším súdom trvalo spolu 14 dní. Celkovo konanie v predmetnej veci prebiehajúce na dvoch stupňoch súdov trvalo 46 dní.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že konanie v predmetnej veci pred špecializovaným trestným súdom a najvyšším súdom zodpovedalo požiadavkám podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, t. j. k porušeniu týchto práv v predmetnom konaní nedošlo.

Ústavný súd pripomína, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom na začatie konania, ktorým sa vymedzuje predmet konania a východisko pre rozhodnutie ústavného súdu. To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o porušení toho práva, ktoré sťažovateľ namieta, a len voči tomu orgánu verejnej moci, ktorý sťažovateľ v petite sťažnosti označil. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (k tomu pozri napr. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, III. ÚS 116/14).

Keďže sťažovateľ v petite sťažnosti výslovne neuviedol, že porušenie zásady neodkladnosti a urýchlenia rozhodovania o zákonnosti väzby namieta aj v súvislosti s postupom špeciálnej prokuratúry, ústavný súd sa jej postupom v predmetnom konaní nemal dôvod zaoberať.

K namietanému porušeniu označených práv postupom a uznesením najvyššieho súdu

Sťažovateľ namietal, že uznesenie najvyššieho súdu je neodôvodnené a arbitrárne, pretože neobsahuje konkrétne dôkazy preukazujúce naplnenie materiálnych podmienok väzby, a to predovšetkým preukázanie naplnenia dôvodov jeho väzby.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 141/04), ktorá korešponduje s judikatúrou EŠLP, vyplýva, že v prípade rozhodovania o vzatí do väzby musia byť splnené tieto podmienky: po formálnej stránke musí existovať uznesenie o vznesení obvinenia, po materiálnej stránke musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že sa obvinený trestného činu, ktorý sa mu v uznesení o vznesení obvinenia kladie za vinu, dopustil. Napokon musí existovať niektorý z väzobných dôvodov uvedených v ustanovení v § 71 Trestného poriadku.

Ústavný súd preto preskúmal uznesenie najvyššieho súdu a uznesením špecializovaného trestného súdu sa zaoberal iba v rozsahu, v ktorom sa s ním stotožnil najvyšší súd. V rámci odôvodnenia svojho uznesenia najvyšší súd vo vzťahu k existencii

dôvodného podozrenia väzby sťažovateľa uviedol: „Najprv treba zdôrazniť, že doterajšie dokazovanie v priebehu vyšetrovania predmetnej trestnej veci vôbec nerozptýlilo dôvodnosť podozrenia, že obvinený S. S. sa dopustil skutkov, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie. Argumentácia obhajoby obvineného iba svedčí o tom, že existujú vo veci dve skupiny dôkazov, usvedčujúce a tie, ktoré obvinenie oslabujú, resp. ktoré podľa obhajoby vôbec nie je možné použiť pre ich nelegálnosť, pričom práve tieto obhajoba zdôrazňuje. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa však na základe obsahu vyšetrovacieho spisu presvedčil o tom, že od času, kedy rozhodoval o väzbe obvinených, pribudol vo veci celý rad ďalších dôkazov, ktoré vo viacerých častiach, či už priamo alebo nepriamo potvrdzujú okolnosti uvádzané svedkom S., ktorý obvineného usvedčoval z trestnej činnosti.

Preto z hľadiska materiálnej podmienky väzby spočívajúcej v dôvodnosti vzneseného obvinenia sťažovateľovi S. S. sudca pre prípravné konanie správne túto otázku uzavrel konštatovaním, že doteraz vykonané dokazovanie podozrenie zo spáchania korupčného deliktu obvineným nerozptýlilo do takej miery, aby mohlo byť vyslovené, že trestné stíhanie obvineného nie je dôvodné a s týmto záverom sa najvyšší súd stotožňuje.

Pokiaľ obvinený spochybňuje dôkaz obrazovo-zvukovým záznamom, treba poznamenať, že až v rámci meritórneho rozhodnutia o veci, pri vyhodnotení dôkazov spôsobom predpokladaným v § 2 ods. 12 Tr. por. bude možné vyhodnotiť aj otázku legálnosti použitia obrazovo-zvukových záznamov. Obhajobou namietané otázky neoprávnenosti vyhotovenia záznamov svedkom S. spochybňuje výpoveď svedka V. K., ale i ďalších svedkov. Nateraz postačuje zistenie, že nielen výlučne na tomto dôkaze, obrazovo-zvukovom zázname, bolo vznesené obvinenie sťažovateľovi, keď už samotná výpoveď svedka S. nie je taká, že by jeho poznatky o predmetnej trestnej činnosti mali spočívať len na ním vydanom obrazovo-zvukovom zázname.“

Vo vzťahu k existencii dôvodov väzby sťažovateľa najvyšší súd vo svojom uznesení uviedol: „Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že v súvislosti s aktivitami v spoločnostiach, v ktorých pôsobil obvinený, došlo z jeho strany k nátlaku a vyhrážkam voči osobám, pokiaľ by chceli vypovedať o okolnostiach činnosti firiem, v ktorých mal vplyv. Vypovedal o tom svedok T. R. Svedkyne Z. a S. vyslovili reálne obavy z obvineného pre svoje vyjadrenia a žiadali, aby sa neuvádzala adresa ich pobytu. Je to reálna

skutočnosť zapadajúca do rámca tých, ktoré vyvolávajú obavu z kolúzneho konania obvineného.

Z obsahu svedeckých výpovedí svedkov S., Z., B., S., ale aj iných je možné zistiť snahy obvineného získať blízky kontakt a vplyv na osoby podieľajúce sa, či už v samotnom rozhodovacom procese alebo v rámci kontrolnej činnosti na tom, či bude nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty vyplatený. Rozhodnosť s akou v tomto smere obvinený konal, keď podľa výpovedí svedkov, ako bolo vyššie naznačené, mal používať aj zastrašovanie, pokiaľ by o firme, v ktorej pôsobil, chcel niekto vypovedať ináč, než podľa jeho predstáv a inštrukcií, v súhrne uvedených poznatkov z vykonaných dôkazov vedie k obave z možného pôsobenia na svedkov i v ďalšom štádiu konania, pokiaľ by bol obvinený prepustený na slobodu.

Argumentácia obvineného, že sa nezistilo v čase jeho prepustenia zo zadržania, že by aj skutočne konal spôsobom predpokladaným v § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. a že to je dôkaz o tom, že nemôže existovať žiadna obava z jeho kolúzneho konania, nie je priliehavá, ani presvedčivá, ani postačujúca, lebo základom tejto argumentácie je to, čomu sa má práve zabrániť kolúznou väzbou, inak by sa strácal jej zmysel, keby až na základe toho, že obvinený už aj v rámci vedeného trestného stíhania konal spôsobom predpokladaným v citovanom ustanovení § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por., akým je napr. ovplyvňovanie, zastrašovanie alebo podplácanie svedkov alebo iných osôb, aby sa tak marilo objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, čomu sa má práve väzbou zabrániť.

V nadväznosti na túto obavu vystupuje do popredia aj obava z pokračovania v trestnej činnosti korupcie, keď sa z dôkazov zisťuje, že malo ísť o rozsiahlu trestnú činnosť obvineného páchanú viacerými útokmi, opakovane, pričom dôkazy naznačujú, že takou činnosťou si mal obvinený zabezpečovať prostriedky na obživu pre seba i pre svoju rodinu.

Z hľadiska existujúcej obavy z pokračovania v trestnej činnosti obvineného je irelevantné, či konkrétne osoby, voči ktorým mali smerovať korupčné aktivity zakladajúce skutok, pre ktorý je obvinený stíhaný, sú ešte pracovníkmi príslušného daňového úradu, kde boli predtým zamestnané, lebo vo vzťahu k nim by korupčné konanie mohlo spočívať v snahe o ich ovplyvnenie vo vzťahu k predchádzajúcemu konaniu a okrem toho pokračovanie v podobnej trestnej činnosti nemusí byť zamerané na tie isté osoby.

Rovnako tak nie je akceptovateľná námietka obvineného, že už nie je spoločníkom alebo konateľom spoločnosti, v súvislosti s ktorými malo dôjsť k spáchaniu skutkov, ktoré sa mu kladú za vinu, lebo spôsob eventuálneho pokračovania v trestnej činnosti korupčného charakteru nie je podmienený konateľstvom alebo spoločníctvom v určitej firme. Zatiaľ dôkazy nasvedčujú tomu, že v súvislosti s uplatňovaním nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty malo zo strany obvineného dochádzať ku korupčným praktikám opakované, za využívania kontaktov na osoby na daňovom úrade, ktoré mali zabezpečovať kontrolu uplatneného a vyplatenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty.

Keďže z dokazovania vyplýva, že obvinený sa vždy, aj pri výmenách osôb na zodpovedných funkciách v daňových úradoch, snažil získať na nich vplyv a prostredníctvom nich zabezpečiť koordinovanosť postupu jednotlivých subjektov zainteresovaných do uplatnenia nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, jej kontroly a vyplatenia a vzhľadom na pretrvávajúci, opakovaný spôsob takého konania, je dôvodná obava, že obvinený by pokračoval v podobnej trestnej činnosti aj vo vzťahu k iným osobám a v prospech firiem, v ktorých má svoj vplyv a záujem cez jemu blízke osoby.

Preto sudca pre prípravné konanie správne žiadosť obvineného S. S. o prepustenie z väzby zamietol.“

Vo vzťahu k zamietnutiu sťažovateľom predloženého písomného sľubu vo svojom uznesení najvyšší súd uviedol: „V súvislosti s písomným sľubom obvineného daným podľa § 80 ods. 1 písm. b) Tr. por. treba poznamenať, že napriek zneniu zákona, vzhľadom na Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (článok 5 ods. 3) a článok 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, bolo by možné prijať sľub i pri existencii dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por., no predovšetkým by muselo byť z povahy prejednávaneho prípadu a vzhľadom na osobu obvineného jednoznačne zrejmé, že taký sľub by bol dostatočný. V predmetnom prípade však rozsah a charakter trestnej činnosti a motivácia obvineného, aký veľký prospech sa mal snažiť trestnou činnosťou korupčného rázu dosiahnuť vyplatením nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, nedovoľujú urobiť záver, že by bolo možné vzhľadom na povahu prejednávaneho prípadu považovať ponúknutý písomný sľub za dostatočný na nahradenie väzby. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky sľub obvineného S. S. neprijal.“

Špecializovaný trestný súd vo vzťahu k existencii dôvodov väzby sťažovateľa a možnosti nahradenia jeho väzby vo svojom uznesení uviedol:

„Je potrebné uviesť, že trestná vec obvineného S. S. sa nachádza v štádiu pred skončením vyšetrovania v stave, keď obvinený bol oboznámený s výsledkami vyšetrovania a vec je predložená na rozhodnutie prokurátorovi. Trestné stíhanie obvineného považujem za dôvodné. Vzhľadom na doteraz vykonané dokazovanie, výpoveď svedka S., ale aj ostatné dôkazy, ktoré tvoria súčasť spisového materiálu, s poukazom na právny názor odvolacieho súdu vyslovený uznesením č. k. 5 Tost 14/2013 zo dňa 23. apríla 2013 doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú záveru, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, tento má znaky trestného činu a naďalej existujú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený. Doteraz vykonané dokazovanie podozrenie zo spáchania korupčného deliktu obvineným nebolo rozptýlené do takej miery, aby mohlo byť vyslovené, že trestné stíhanie obvineného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o dôvody väzby som toho názoru, že aj v tomto štádiu trestného konania dôvody väzby u obvineného tak, ako boli ustálené rozhodnutím Najvyššieho súdu SR č. k. 5 Tost 14/2013 zo dňa 23. apríla 2013, trvajú aj v tomto štádiu konania a doteraz vykonané vyšetrovanie nevedlo k tomu, aby som mohol vysloviť záver, že väzobné dôvody u obvineného pominuli. Aj keď je v súčasnej dobe trestná vec v štádiu skončenia vyšetrovania, nie je možné uviesť, že prípravné konanie je skončené, keďže vo veci bolo podané množstvo procesných návrhov obhajoby, ktoré neboli vyšetrovateľom vykonané a je na úvahe prokurátora, či vo veci meritórne rozhodne alebo vráti vec vyšetrovateľovi na doplnenie vyšetrovania. Teda obava z kolúzneho konania obvineného tak, ako bola ustálená odvolacím súdom dňa 23. apríla 2013, trvá aj naďalej. Naďalej existuje obava, že by obvinený mohol pôsobiť na svedkov a tak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie. Dôvod kolúznej väzby teda trvá aj v tomto štádiu trestného konania. Dôvody preventívnej väzby trvajú aj naďalej. Naďalej hrozí obava, že ak by bol obvinený prepustený na slobodu mohol by pokračovať v trestnej činnosti. Na tom nič nemení ani tá skutočnosť, že obvinený nie je konateľom a ani spoločníkom spoločností, v ktorých mal účasť, ale tieto spoločnosti sú prepísané na osoby, na ktoré má obvinený priamy dosah a takýmto spôsobom by obvinený mohol v trestnej činnosti pokračovať aj naďalej. Aj

naďalej existuje obava, že nemalo ísť o ojedinelé konanie obvineného, ale že trestná činnosť obvineného mala dlhodobý charakter za účelom získania finančných výhod. Dôvody preventívnej väzby existujú aj v tomto štádiu trestného konania...

Obvinený vo svojej žiadosti, okrem iného, uvádzal aj prípadné alternatívne nahradenie väzby zárukou na základe sľubu podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru, ako aj čl. 17 ods. 1 a 5 Ústavy. Obvinený však žiaden písomný sľub sudcovi pre prípravné konanie nepredložil. Uviedol, že je pripravený podrobiť sa akémukoľvek obmedzeniu, ako aj zákazu vycestovania do zahraničia. Vzhľadom na to, že neexistuje písomný sľub obvineného, nebol podaný ani konkrétny návrh v zmysle ust. § 80 resp. § 81 Trestného poriadku o alternatívne nahradenia väzby zárukou, sľubom alebo dohľadom som preto nerozhodoval.“

Sťažovateľ vo svojej argumentácii nerozporoval existenciu dôvodného podozrenia zo spáchania trestnej činnosti, z ktorej je obvinený, ale spochybňoval existenciu jednotlivých dôvodov väzby, ktoré podľa neho nie sú podopreté konkrétnymi skutočnosťami a z dôkazov, na ktoré súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci poukázali, vyvodili nesprávne závery nezodpovedajúce obsahu spisu.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa týkajúcej sa nedostatočného podopretia dôvodov väzby ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej už vyslovil, že existencia zákonného dôvodu kolúznej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku nevyžaduje preukázanie dokonaného kolúzneho konania obvineného, ale postačuje na preukázanie takých konkrétnych skutočností, ktoré sú spôsobilé založiť rozumnú obavu (dôvodná obava), že obvinený by sa s veľkou pravdepodobnosťou mohol v prípade ponechania na slobode konania kolúznej povahy dopustiť (m. m. III. ÚS 68/08).

Pri špecifikácii dôvodov kolúznej väzby v danom prípade najvyšší súd poukázal na fakt, že trestné konanie v predmetnej veci sa nachádza v štádiu pred skončením vyšetrovania, avšak nie je zrejmé s ohľadom na množstvo procesných návrhov obhajoby, ako rozhodne príslušný prokurátor, či vec nebude vrátená späť na doplnenie vyšetrovania. V súvislosti s oboma dôvodmi väzby považovali súdy zúčastnené na rozhodovaní za dôležité poukázať na skutočnosť, že trestná činnosť, z ktorej je sťažovateľ obvinený,

mala dlhodobý charakter, bola páchaná viacerými útokmi, opakovane a sťažovateľ si ňou zabezpečoval prostriedky na živobytie pre seba i svoju rodinu. Sťažovateľ rozporuje záver súdov zúčastnených na rozhodovaní v predmetnej veci, podľa ktorého si trestnou činnosťou zabezpečoval prostriedky na živobytie, avšak sám nepredkladá žiadne argumenty, ktoré by poukazovali na zdroje jeho príjmov, ktoré na ten účel využíval, s ohľadom na uvedené tento záver súdov aj podľa ústavného súdu možno považovať za logický. Taktiež poukázanie na dlhodobosť a rozsiahlosť trestnej činnosti spojený s potrebou ukončenia rozsiahlejšieho dokazovania považuje ústavný súd za relevantný argument z hľadiska posúdenia oboch dôvodov väzby sťažovateľa. Najvyšší súd navyše obavu z kolúzneho konania odôvodnil aj odkazom na konkrétne výpovede svedkov (niektoré z týchto výpovedí boli aj súčasťou podanej obžaloby), z ktorých jednoznačne vyplýva, že v nich popísaný spôsob páchania trestnej činnosti (zastrašovanie, ovplyvňovanie a podplácanie konkrétnych osôb), z páchania ktorej je sťažovateľ obvinený, zodpovedá povahe kolúzneho konania, čo zvyšuje nebezpečenstvo využitia takéhoto konania aj proti svedkom v predmetnom konaní, ktorí spolupracujú s orgánmi činnými v trestnom konaní, a preto sa aj ich rozhodnutie týkajúce sa nezverejnenia kontaktov môže byť logicky spojené aj s obavou z kolúzneho konania sťažovateľa proti nim. Pokiaľ ide o dôvody preventívnej väzby, najvyšší súd poukázal aj na opakovaný a pretrvávajúci charakter sťažovateľom páchanej trestnej činnosti a v tejto súvislosti sa javiacu možnosť dokonania podobnej trestnej činnosti vo vzťahu k iným osobám a v prospech firiem, v ktorých má svoj vplyv a záujem cez osoby jemu blízke, s ohľadom na v konaní dosiaľ zistenú rozsiahlosť trestnej činnosti možno aj túto úvahu podľa ústavného súdu považovať za logickú a z pohľadu odôvodnenia väzby sťažovateľa akceptovateľnú a odôvodnenú.

Pri preskúmaní námietok sťažovateľov mal ústavný súd na pamäti aj to, že účelom čl. 5 ods. 4 dohovoru aj čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy je poskytnutie práva osobám, ktoré boli pozbavené osobnej slobody, spočívajúceho v možnosti súdnej kontroly rozhodnutí a opatrení, na základe ktorých bol zásah do ich osobnej slobody vykonaný. Medzi záruky, ktoré garantujú tieto články, nepochybne patrí aj právo osoby predložiť súdu argumenty a vyjadrenia proti svojmu ponechaniu vo väzbe (napr. III. ÚS 84/06, III. ÚS 291/06, III. ÚS 122/12), ako aj právo osoby na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré

preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (obdobne napr. III. ÚS 374/09).

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd reflektoval na zásadné argumenty sťažovateľa o nedôvodnosti jeho väzby a uvedením vlastnej argumentácie (odlišnej od sťažovateľovej) vytvoril rozhodnutie s odôvodnením, ktoré je určité a zrozumiteľné a ktoré zároveň tvorí spoľahlivý a logický podklad pre jeho výroky, a to aj v otázke neprijatia písomného sľubu sťažovateľa.

Ústavný súd pripomína, že nie je osobitnou preskúmavacou inšinciou vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov. Medzi prioritné úlohy ústavného súdu nepatrí kontrola rozhodnutí všeobecných súdov z hľadiska zákonnosti a správnosti ich postupov, ale posudzovanie konformity týchto postupov s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou ratifikovanou a vyhlásenou spôsobom ustanoveným zákonom. Kritériom rozhodovania ústavného súdu je predovšetkým miera namietanej ingerencie do základných práv alebo slobôd sťažovateľa pri zohľadnení okolností každého konkrétneho prípadu (IV. ÚS 24/07, III. ÚS 217/09, III. ÚS 522/11).

Najvyšší súd vychádzajúci z rozhodnutia špecializovaného trestného súdu, ako aj z obsahu spisu, a teda dôkazov zabezpečených v rámci trestného konania vrátane svedeckých výpovedí uviedol okolnosti, ktoré podľa jeho názoru tvoria skutkový rámec pre uplatnenie zákonných dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Podľa názoru ústavného súdu skutočnosti, na ktorých najvyšší súd založil dôvody väzby, sa nejavia ako svojvoľné, a to hlavne s poukazom na doterajší rozsah dokazovania, a nejavia sa ani ako neodôvodnené (vzhľadom na dostatočnú konkretizáciu) či výslovne formálne. Ústavný súd je toho názoru, že skutočnosti, ktoré najvyšší súd v zhode s názorom špecializovaného trestného súdu uviedol, možno spoľahlivo subsumovať pod uvádzané zákonné dôvody väzby.

Vzhľadom na akceptovateľnosť odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu z hľadiska dodržania záruk podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru ústavný súd už na predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

V súvislosti s obsahom sťažnosti sťažovateľa ústavný súd ďalej poukazuje taktiež na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej už vyslovil, že procesnoprávne garancie vyplývajúce z ods. 2 čl. 6 dohovoru, ako aj čl. 46 ods. 1 a 50 ods. 2 ústavy sa týkajú tej časti trestného konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o samotnom trestnom obvinení (resp. o obžalobe) osoby a nie sú priamo aplikovateľné na konanie týkajúce sa väzby. Ústavný súd preto pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie uvedených práv v súvislosti s konaním, v ktorom sa preskúmava zákonnosť jeho väzby, odmieta z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti pre neexistenciu vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označenými právami a namietanými rozhodnutiami o väzbe.

Sťažovateľ taktiež namietal, že v predmetnom konaní pred všeobecnými súdmi bolo porušené jeho právo na obhajobu, zásada kontradiktórnosti a zásada rovnosti zbraní, pretože mu bol odopretý prístup k spisu, obhajobe nebola umožnená účasť na úkonoch v konaní, a taktiež jej nebolo umožnené vykonať dôkazy v prospech sťažovateľa. V tejto súvislosti sťažovateľ uviedol, že v čase rozhodovania o prepustení z väzby nemala obhajoba k dispozícii kompletný očíslovaný vyšetrovací spis, a preto sa nemohla vyjadriť k vykonaným dôkazom a uvádzať skutočnosti vo svoj prospech, a taktiež že orgány činné v trestnom konaní odmietali dôkazy navrhované obhajobou.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej rovnosť zbraní nie je zabezpečená, keď je obhajcovi odopretý prístup k tým dokumentom vo vyšetrovacom spise, ktoré sú podstatné pre to, aby bolo možné účinne napadnúť nezákonnosť väzby klienta (I. ÚS 67/03). Skutočnosť, že spis nebol podľa tvrdenia sťažovateľa kompletný a očíslovaný, ešte neznamená, že muselo dôjsť k porušeniu jeho práva na obhajobu, resp. k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania a zásady rovnosti zbraní. Ako napokon zo spisu vyplýva, sťažovateľ požiadal o prepustenie z väzby, na svoju

obhajobu uvádzal podstatné argumenty a odkazoval na obsah spisu. Samotné tvrdenie, že obhajoba nemala k dispozícii kompletný očíslovaný vyšetrovací spis, a rovnako tak ani samotné tvrdenie, že orgány činné v trestnom konaní odmietali dôkazy navrhované obhajobou bez ďalších podporných tvrdení a zdôvodnenia neobstoja.

Sťažovateľ vo svojom vyjadrení z 19. mája 2014 spresnil, že špecializovaný a najvyšší súd mali povinnosť zvážiť prijatie miernejších prostriedkov nahradzujúcich väzbu, a to aj napriek tomu, že ním neboli navrhnuté (resp. ako sťažovateľ uvádza, boli navrhnuté, keď pred špecializovaným súdom vyhlásil, že „*je pripravený podrobiť sa akémukoľvek obmedzeniu*“). Sťažovateľ ďalej uviedol, že špecializovaný súd sa alternatívnym nahradením väzby vôbec nezaoberal a najvyšší súd sa zaoberal len nahradením väzby sľubom, ale nie možnosťou nahradiť väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Vo vzťahu k tejto argumentácii ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že súdy majú povinnosť vypořadať sa so všetkými návrhmi sťažovateľa predloženými v konaní v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia. Návrhy sťažovateľa obzvlášť v prípade, ak je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, resp. obhajcom, musia byť predložené súdu aspoň v takej kvalite, aby z ich obsahu bolo možné vyvodiť, čoho sa sťažovateľ domáha. Aj keď pri rozhodovaní o väzbe sú súdy povinné zvážiť všetky možnosti nahradenia väzby miernejšími prostriedkami jej nahradenia poskytnutými Trestným poriadkom, v rámci odôvodnenia rozhodnutia je povinnosťou súdu vypořadať sa len s rozhodnutím o tých prostriedkoch, ktorých použitie v konaní bolo sťažovateľom navrhnuté.

Napokon sťažovateľ namieta zaujatosť sudcu, ktorý vo veci rozhodoval, a porušenie svojho práva na nestranný súd. Sťažovateľ poukazuje na články uverejnené na internete, v ktorých sa mal ním namietaný sudca o sťažovateľovi vyjadriť v intenciách, „*čo je zač*“, resp. podľa názoru sťažovateľa ho namietaný sudca považuje za „*špinu*“. Sťažovateľ sa o tom, že o jeho väzbe rozhodoval namietaný sudca, dozvedel až z doručeného rozhodnutia. Najvyšší súd vo svojom vyjadrení uviedol, že vo veci konal sudca, o ktorom iný senát najvyššieho súdu rozhodol, že nie je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania

vo veci sťažovateľa. Vo svojom vyjadrení z 19. mája 2014 sťažovateľ doplnil, že predmetné rozhodnutie o nevyhlásení (sp. zn. Ndt 7/2013 z 22. apríla 2013) bolo prijaté 5 mesiacov pred prijatím napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a na základe námietky zaujatosti samotného sudcu. V tejto súvislosti odkázal sťažovateľ aj skutočnosti uvedené v uznesení ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 540/2013 z 11. septembra 2013, ktorým v časti prijal sťažnosť sťažovateľov na ďalšie konanie a v časti sťažnosť sťažovateľov odmietol (vrátane časti týkajúcej sa tvrdenej zaujatosti sudcu).

Vo vzťahu k tejto argumentácii ústavný súd odkazuje na svoju judikatúru v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 90/2003, v ktorom uviedol, že z princípu subsidiarity vo vzťahu ústavného súdu ku všeobecným súdom v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde tiež vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc. S ohľadom na túto judikatúru o povinnosti aktívneho prístupu obhajoby pri uplatňovaní práv sťažovateľa možno podľa ústavného súdu aj túto argumentáciu sťažovateľa považovať za irelevantnú v predmetnej veci.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd sťažnosti sťažovateľa po preskúmaní jeho argumentácie svojím rozhodnutím nevyhovel.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

K tomuto rozhodnutiu sa podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde pripája odlišné stanovisko sudcu Milana Ľalíka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2014